

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.853 van 1 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2006.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 17 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DEN HOVE en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“ U, Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verliet de Russische Federatie op 13 februari 2005.

Op 16 februari maart 2005 kwam u in België aan waar u op 17 februari 2005 het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Russische Federatie waar u woonachtig was in de Rostov-regio te hebben verlaten omdat u er vervolgd werd door de Russische autoriteiten.

Na de terugkeer van uw zoon Ramzam in augustus 1999 uit Tsjetsjenië wegens de op til staande oorlog die luttele weken later zou uitbreken, werden er bij u thuis geregeld controles uitgevoerd op de identiteit van de mensen die er woonachtig waren.

Uw zoon Ramzan was er na zijn terugkeer uit Grozny niet in geslaagd zich te laten registreren en zat aldus nog met een Tsjetsjeense propiska in zijn paspoort hetgeen problemen

opleverde aangezien hij beschouwd kon worden als uit Tsjetsjenië afkomstig. Gelukkig wist hij altijd het huis op tijd te verlaten als er controles plaatsvonden.

Op 22 februari 2004 werden uw twee andere zonen, Rezvan en Rasjid meegenomen na een spectaculaire interventie met twee helikopters en een twintigtal mannen. Na een viertal dagen werden ze vrijgelaten omdat uw echtgenoot waarschijnlijk betaald had voor hun vrijlating.

Na de vrijlating besprak u thuis met uw twee zonen de toekomst. Vervolgens vertrokken uw zonen Rezvan en Rasjid in maart 2004 naar hun stiefbroer Ruslan in Rostov waar ze tot 18 maart 2004 verbleven.

Ondertussen kreeg u bezoek van de Russische autoriteiten die zich afvroegen waar uw zonen waren en die dreigend lieten verstaan dat ze een antwoord wilden op die vraag. Op 11 januari 2005, vielen er leden van de OMON bij u binnen. Uw zoon Ramzan was die avond aanwezig en werd volledig verrast. Zowel hij als uw echtgenoot werden gearresteerd. U wierp zich echter op de leden van OMON toen ze uw zoon en man meenamen waardoor uw zoon Ramzan kon ontsnappen. Uw man werd echter meegenomen en u ook. Tijdens uw opsluiting joegen andere gevangenen u angst aan met verhalen over verdwenen mensen. Op 12 januari 2005 werd u ondervraagd over uw twee vertrokken zonen, over uw activiteiten, of u rebellen hielp en dergelijke. Er werd u gezegd dat u een document moest ondertekenen waarin u bekende de rebellen te hebben geholpen. U weigerde en na een uur werd u opnieuw opgesloten. De 13de januari 2005 werd u opnieuw opgehaald en naar dezelfde rechercheur als de dag voordien gebracht. Deze keer was er een Rus bij hem die tegen u begon te schreeuwen dat u de documenten moest tekenen en uitte bedreigingen dat u anders zou wegwijnen. U wilde de documenten eerst lezen maar dat mocht niet. Uiteindelijk tekende u onder druk de documenten en werd u zonder uitleg op straat gezet. Toen u buitenkwam zag u twee bekenden van uw man, Roeslan en Sergej, een Rus. Blijkbaar hadden ze u vrijgekocht. Ze brachten u naar het huis van Sergej. Daar zag u uw zoon Ramzan ook terug. Jullie bleven daar tot 13 februari 2005 alvorens Rostov richting België te verlaten in het bezit van valse paspoorten. U blijft in het ongewisse over het lot van uw man.”

2.1. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift van 17 januari 2007 de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

“ Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u stelt dat uw problemen voortvloeien uit uw Tsjetsjeense origine.

U verklaarde dat de meeste Tsjetsjenen in de Rostov-on-Don-regio problemen hebben en dat mensen van Tsjetsjeense origine nergens terecht kunnen voor bescherming of hulp (CGVS, TG, p. 3). U stelt eveneens er sprake is systematisch geweld tegen de Tsjetsjenen in de regio Rostov-on-Don, dat Tsjetsjenen worden meegenomen door de politie, geslagen worden en er mensen verdwijnen (CGVS, TG, p. 3).

Deze verklaringen zijn echter niet in overeenstemming met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er in de regio Rostov-on-Don geen sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, van de Tsjetsjeense bevolkingsgroep die reeds van vóór het uitbreken van de Tsjetsjeense conflicten in de jaren negentig in de regio van Rostov woont en daar ook een propiska heeft.

Deze Tsjetsjenen blijken geïntegreerd te zijn in het lokale leven en functies met verantwoordelijkheid te bekleden. Het zijn voornamelijk Tsjetsjeense vluchtelingen uit Tsjetsjenie die moeilijkheden kunnen tegenkomen en niet de Tsjetsjeense bevolkingsgroep die, zoals u, sinds jaar en dag in Rostov woont.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt eveneens dat de autoriteiten in de Rostov-on-Don-regio wel degelijk trachten om, indien er conflicten zijn, die op een vreedzame wijze op te lossen en dat de situatie op het vlak van interetnische relaties eerder als positief wordt gezien. Derhalve komt het beeld dat u schetst van de Tsjetsjeense minderheid in de Rostov-on-Don regio niet

overeen met de beschikbare informatie en zijn uw verklaringen dat u als Tsjetsjeense omwille van uw etnische origine vervolgd wordt, niet langer geloofwaardig.”

2.3. Verzoekster meent dat uit publieke informatie, die zij voegt bij haar verzoekschrift, blijkt dat personen van Tsjetsjeense origine in het algemeen zwaar gediscrimineerd worden en gevaar lopen en niet op bescherming van de Russische autoriteiten kunnen rekenen. Verzoekster besluit met de conclusie dat niet ernstig kan worden volgehouden dat haar verhaal ongeloofwaardig is.

2.4. Alhoewel de neergelegde informatie aantoont dat de situatie in de Russische Federatie voor bepaalde minderheidsgroepen en immigranten problematisch kan zijn, merkt de Raad op dat een vrees voor vervolging steeds in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Algemene informatie kan een concreet aannemelijk verhaal wel ondersteunen, maar is op zichzelf onvoldoende om een vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Zoals blijkt uit het onderstaande is dit geenszins het geval.

2.5. De motivering vervolgt:

“ Daarnaast stemmen de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de problemen van uw zoon Ramzan Toetoesjev (o.v. 5.723.194) om in de Rostov-on-Don regio geregistreerd te raken nadat hij terugkeerde na een verblijf van een jaar in Grozny niet overeen met de verklaringen die Ramzan zelf daaromtrent aflegde.

U verklaarde immers dat u één keer samen met uw zoon Ramzan ergens naartoe geweest bent om te trachten een registratie voor hem te verkrijgen maar dat die hem geweigerd werd.

U verklaarde bijkomend dat uw zoon zich maar één keer heeft aangeboden om aan een registratie te raken, met name die keer in uw bijzijn en dat u hem nadien niet meer liet gaan aangezien u vreesde dat hij gearresteerd zou worden (CGVS, TG, p. 4). U verklaarde ook dat u daarna in uw eentje trachtte om Ramzan geregistreerd te krijgen (CGVS, TG, p. 4).

Uw zoon Ramzan Toetoesjev verklaarde echter dat hij zich meerdere keren naar het paspoortbureau begaf om een registratie te verkrijgen (CGVS, Ramzan Toetoesjev, TG, p. 4). Deze zware incoherenties in de onderlinge verklaringen van u en uw zoon Ramzan Toetoesjev ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de problemen om een registratie te krijgen in de Rostov-regio en ondermijnen bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou diens vaste propiska geschrapt zijn toen hij naar Grozny vertrok in 1998.”

2.6. Verzoekster werpt op dat deze vaststelling slechts een miniem detail betreft.

Zij stelt eveneens door de emoties bepaalde details niet correct te hebben weergegeven. Verzoekster merkt op dat zij niet wilde dat haar zoon naar het registratiekantoor ging, maar dat dit helemaal niet betekent dat haar zoon niet geprobeerd heeft zonder haar medeweten de registratie te bekomen.

2.7. Verzoekster betwist haar afgelegde verklaringen niet.

De Raad meent dat het geenszins een detail betreft, nu vele zaken, zoals toegang tot allerlei diensten, afhankelijk zijn van dergelijke registratie. Dit blijkt trouwens tevens uit de informatie die door verzoekster werd neergelegd.

De tegenstrijdigheid blijft in acht genomen verzoeksters vergoelijking, overeind.

Verzoekster verklaarde immers dat zij slechts één maal met haar zoon trachtte een registratie te verkrijgen en dat zij hem daarna niet meer buiten liet omdat ze vreesde dat hij zou gearresteerd worden. Verzoekster trachtte zelf deze registratie te bekomen voor haar zoon (zie gehoorverslag 21 februari 2006, p. 4). Verzoeksters zoon verklaarde daarentegen dat hij meermaals probeerde, en dat **nadien** zijn moeder het probeerde (zie gehoorverslag 21 februari 2006, p. 4).

Aldus zijn deze verklaringen tegenstrijdig.

Het feit dat kan aangenomen worden dat een asielzoeker, die zijn land van herkomst heeft verlaten, onder zekere druk staat, neemt niet weg dat over cruciale feiten gelijklopende verklaringen moeten worden afgelegd.

Verzoekster stelde zelf dat zij slechts één maal haar zoon meenam, en dat ze hem daarna verplichtte thuis te blijven uit angst voor arrestatie. Verzoekster geeft aldus gedetailleerd de context en reden weer van haar handelwijze, wat niet verenigbaar is met haar beweerde emotionele verwarring.

2.8. De motivering vervolgt:

“ Verder is er een ernstige incoherentie tussen de door u gedane verklaringen op het Commissariaat-generaal tijdens het interview in dringend beroep en uw interview ten gronde met betrekking tot het incident waarbij uw zonen Rezvan (o.v. 5.592.596) en Rasjid (o.v. 5.592.666) door twee helikopters bij u thuis werden opgepikt.

U werd tijdens beide interviews gevraagd om een plattegrond te tekenen van uw huis, de omgeving met eventuele velden en straten en de plek waar de beide helikopters landden.

U tekende, zoals uit de bijgevoegde tekening bij uw gehoorverslag blijkt, uw huis met twee deuren, een veld dat zich, gezien vanuit het huis, aan de linkerkant bevindt en de weg naar Vlazovska die zich, eveneens vanuit het huis gezien, aan de rechterkant bevindt.

Tijdens uw interview in dringend beroep tekende u beide helikopters aan de voorkant van het huis, recht tegenover de twee deuren aan de voorkant van uw huis (CGVS, DB, zie bijgevoegde tekening, p. 5).

Tijdens uw interview ten gronde werd u nogmaals gevraagd een plattegrond te tekenen met onder andere uw huis, de straten, de omgeving en de plek waar de helikopters landden aan te duiden. U tekende eveneens uw huis met de twee deuren en ditmaal bijkomende ramen. U tekende opnieuw het veld dat zich vanuit het huis gezien aan de linkerkant bevindt en opnieuw de weg naar Vlazovska die zich vanuit het huis gezien aan de rechterkant bevindt. Ditmaal gaf u echter een volledige andere plaats aan waar de helikopters geland zouden zijn. De door u aangeduide landingsplaats van de helikopters, door middel van een aantal parallelle streepjes, bevindt zich op uw tekening (CGVS, TG, p. 2, origineel in blauwe farde) tijdens het interview in ten gronde iet langer voor de twee aangegeven deuren maar is verschoven naar het veld langs uw huis.”

Toen u gewezen werd op deze ernstige incoherentie tussen uw twee tekeningen stelde u in eerste instantie dat u ze vanuit het raam niet goed gezien had (CGVS, TG, p. 3). Toen u er op gewezen werd dat ze op de vorige tekening recht voor de deur stonden en niet in de buurt van het veld terwijl u ze nu op het veld aanduidde, stelde u dat u: ‘ze verkeerd gezien zal hebben toen’ (CGVS, TG, p. 3).

Dat deze verplaatsing van de landingslocatie van de helikopters te wijten zou zijn aan het feit dat u ze vanuit het raam niet goed gezien zou hebben of dat u ze verkeerd gezien zou hebben, is echter niet als een afdoende verklaring voor deze zware incoherentie te weerhouden.

Dat de aangegeven landingslocatie van de helikopters tijdens uw interview in dringend beroep en uw interview ten gronde dermate verschillend is, ondergraaft op substantiële wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat twee helikopters uw zonen Rezvan (o.v. 5.592.596) en Rasjid (o.v. 5.592.666) zouden zijn komen oppikken en ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen omwille van dewelke uw beide zonen de Russische Federatie ontvluchten.”

2.9. Verzoekster verklaart dat ook deze incoherentie een miniem detail betreft te wijten aan haar emoties en daaruitvloeiende verwarring.

2.10. Aangezien deze arrestatie de kern vormt van verzoeksters asielrelaas en problemen, mag worden verwacht dat er hieromtrent duidelijke en coherente verklaringen worden afgelegd.

Het betreft de kern van het asielrelaas, die gezien de aard van de actie grote indruk moet hebben gemaakt, de Raad aanvaardt om deze reden niet dat verzoekster zich deze feiten niet correct zou kunnen herinneren omwille van een “emotionele verwarring”.

Verzoekster wijst ook nergens op elementen die dergelijke verwarring kunnen ondersteunen.

2.11. De motivering vervolgt:

“ Voorts is er nog een zware tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw zoon Ramzan Toetoesjev (o.v. 5.723.194) tijdens het interview ten gronde.

Zo verklaarde u met betrekking tot de legerdienst waarvoor hij zich zou moeten aandienen dat u met betrekking tot die legerdienst convocaties bij u thuis kreeg voor uw zoon Ramzan terwijl hij in Grozny zat (CGVS, TG, p. 5).

Uw zoon Ramzan daarentegen verklaarde dat er nooit convocaties geweest zijn voor legerdienst aangezien hij toen hij uit Rostov weg was, dat zijn propiska werd overgezet naar Grozny en dat hij daar nooit een convocatie gezien heeft (CGVS, TG, Ramzan Toetoesjev, p. 3). Ook in Rostov stelde hij geen convocaties gehad te hebben voor het militair commissariaat (CGSV, TG, Ramzan Toetoesjev, p. 3). De geloofwaardigheid aangaande de verklaringen dat uw zoon Ramzan zou zijn opgeroepen door het militair commissariaat-generaal voor legerdienst wordt door deze ernstige tegenstrijdigheid op cruciale wijze ondergraven

Met betrekking tot die convocaties voor de legerdienst van Ramzan rijzen tenslotte nog meer twijfels door uw verklaringen tijdens het interview ten gronde.

Toen u gevraagd werd of u bewijzen had van die convocaties voor legerdienst stelde u dat u die inderdaad had. Niet alleen voor Ramzan maar ook voor uw andere zonen (CGVS, TG, p. 5).

Gevraagd waar die bewijzen dan waren stelde u dat u die bij de douane had weggegooid omdat u dacht dat ze gevonden konden worden (CGVS, TG, p. 5).

Op de vraag waarom u die dan weggooid, verklaarde u dat u met valse paspoorten reisde met valse naam en dat u daarom de convocaties in een vuilbak gegooid hebt (CGVS, TG, p. 5).

Dat u de convocaties voor legerdienst voor onder andere Ramzan, die een cruciale rol spelen in uw asielrelaas, zou hebben weggegooid uit vrees dat ze gevonden zouden worden en dat die vrees te maken had met het feit dat u met valse paspoorten en valse namen reisden is echter niet geloofwaardig.

Tijdens uw asielprocedure legde u immers meerdere documenten (geboorteakte, militair boekje, diploma, certificaat geneeskunde en werk) voor met uw persoonlijke gegevens en dus ook uw naam Toetoesjeva Baysara terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te hebben gereisd met een vals paspoort op naam van Isayeva Taissa Musayevna (DVZ, vraag 40).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen en laten niet langer toe er nog enig geloof aan te hechten.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen Toetoesjev Rasjid (o.v. 5.592.666), Toetoesjev Ramzan (o.v. 5.723.194) en Toetoesjev Rezvan (o.v. 5.592.596) werd een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (geboorteakte, militair boekje, diploma, certificaat geneeskunde en werk, huwelijksakte) zijn niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet wijzigen aangezien ze enkel uw persoonsgegevens bevatten zonder dat er een rechtstreeks verband is met de door u ingeroepen vluchtmotieven.”

2.12. Verzoekster verklaart dat zij deze convocaties ontving op een ogenblik dat haar zoon zich in Grozny bevond; dat zij er van uitging dat deze convocaties geen enkel nut hadden en

zij dit dan ook niet aan haar zoon meldde. Hierdoor was haar zoon niet op de hoogte van deze convocaties.

Verzoekster herhaalt dat zij de convocaties en de valse papieren heeft weggegooid omdat zij vreesde dat deze gevonden zouden worden waardoor zij in de problemen zou komen.

2.13. De bewering dat verzoekster haar zoon niet op de hoogte zou gebracht hebben van convocaties om de legerdienst te vervullen, is een blote bewering die elke ernst mist.

Het is niet aannemelijk dat een moeder haar zoon niet zou informeren over dergelijke belangrijke documenten.

Haar bewering dat zij bepaalde documenten heeft weggegooid omdat zij vreesde in de problemen te komen, werd reeds behandeld in de bestreden beslissing. Verzoeksters voorgehouden "angst" kan niet worden weerhouden als reden voor haar handelwijze aangezien ze nog andere documenten bij zich had die haar echte identiteit vermeldden.

2.14. Uit het bovenstaande blijkt dat de motivering in zijn geheel standhoudt. De Raad neemt deze over.

2.15. Hier moet aan worden toegevoegd dat de Raad in redelijkheid geen geloof hecht aan het asielrelaas op zich.

Er kan inderdaad niet worden aangenomen dat twee van verzoeksters zonen zouden worden gearresteerd in een actie waarbij een 20-tal manschappen betrokken waren alsook twee helikopters, enkel en alleen omdat zij van Tsjetsjeense origine zijn en enkel op verdenking van 'banden met de rebellen te hebben'. Acties van dergelijke omvang worden niet ondernomen tegen personen met een profiel die verzoeksters zonen van zichzelf geven.

De actie staat trouwens ook in schril contrast met hun manier van vrijkomen. Verzoekster verklaarde immers dat deze na slechts vier dagen konden worden vrijgekocht voor 20,000 roebel per persoon.

Ook verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de actie op **22** februari 2004 gebeurde (zie verhoorverslag, p. 14) terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze datum **27** februari 2004 was (zie verhoorverslag van 13 april 2005, p.22).

De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt nog versterkt nu uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster in verband met de arrestatie per helikopter tot drie maal toe vermeldde dat deze het gevolg was van het ontwijken van haar zonen van militaire dienst, terwijl slechts bij de derde vraagstelling verzoekster de verdenking van terroristische activiteiten vernoemde (zie het verhoor van 13 april 2005, p.20).

Het is niet aannemelijk dat verzoekster de verdenkingen van terrorisme, de kern van het relaas, pas na herhaalde vraagstelling vermeldde. Ook valt dienaangaande op dat verzoekster op het einde van het gehoor wederom verwees naar de legerdienst die haar zonen zouden moeten verrichten.

Tevens mag niet onvermeld worden gelaten dat verzoekster verklaarde wat betreft het niet voorleggen van haar valse paspoort, dat dit werd ingehouden door de smokkelaar toen zij in Keulen aankwam (zie verhoor Dienst Vreemdelingenzaken, p.17) terwijl in het verzoekschrift wordt dan weer gesteld dat de valse documenten werden weggegooid uit angst, wat tegenstrijdig is.

2.16. Gelet op wat voorafgaat moet worden gesteld dat het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig is; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingdefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoekster vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van

herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980. Algemene informatie is daartoe onvoldoende.

Verzoekster voert tevens geen recente concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE